

Hồi thứ tư

Tiểu Quân, Tiểu Linh

Bách Đăng lâu.

Một sự kiện ở Trường An không một ai có thể tin được là đột nhiên "Bách Đăng lâu lại hoang vắng đến lạ lùng. Tất cả những khách thập phương đến Trường An quá vắng "Bách Đăng lâu" đều nhận được một cái lắc đầu từ chối của chủ nhân.

Tất nhiên mọi người phải thắc mắc, nhưng chỉ nhận được một lời lý giải là tòa lâu đã được thuê trọ hết rồi.

Và ai dám bỏ ra số kim ngân khổng lồ để thuê trọn tòa lâu nổi tiếng Trường An này?

Chủ nhân "Bách Đăng Lâu" chỉ mỉm cười buông một câu rất tự thị:

- Còn ai nữa, ngoài Đỗ Hạo Thiên?

Đỗ Hạo Thiên bỏ kim ngân thuê tòa lâu đó, nhưng trong Bách Đăng Lâu nguy nga rộng lớn chỉ có hai người cư ngụ. Một là lão trượng, hai là Đồng Mã Kỳ. Hai gian phòng sát vách nhau nhưng hai người chẳng ai nói với ai. Thậm chí lão trượng chạm mặt Đồng Mã Kỳ vẫn chẳng hề tỏ thái độ đã quen biết người này. Cả hai thật là lạnh nhạt, có lẽ bởi sau lần gặp mặt ở Tứ Hải quán, Mã Kỳ chẳng muốn nhìn lão già đã phân định một ván cờ mà gã gần như nắm chắc phần thắng trong tay.

Nhưng thà là ở xa, chứ ở chung một tòa lâu, lại sát vách nhau thì càng bực bội hơn.

Đồng Mã Kỳ quả là không muốn cái lão già gàn bướng, quái gở ở sát bên mình chút nào.

Đồng Mã Kỳ đứng bâng quơ nhìn dòng Hoàng giang mà suy tưởng mong lung. Ánh dương quang từ từ chìm xuống cuối chân trời, chỉ còn lại một nửa, từ chỗ đứng của Mã Kỳ trông vầng dương quang đó ngỡ một nắm mộ khổng lồ, phát quang sáng rực, sự liên tưởng đó khiến gã bất giác thở dài.

Đồng Mã Kỳ vừa thở dài thì sau lưng gã có tiếng ngân nga:

"Nhật mộ hương quan hà xứ thị. Yên Ba giang thượng xử nhân sâu" Đồng Mã Kỳ vừa nghe mấy câu thơ ngâm nga, liền quay ngoắt lại. Ý nhận ra lão trượng đứng ngay sau lưng mình:

- Cũng là lão.... Đồng mỗ không muốn thấy mặt lão.

Gã vừa nói vừa quay lưng bỏ đi.

Lão trượng bất ngờ gọi giật lại:

- Ê.... Đồng công tử.... Túi phấn thơm của ngươi bị rơi ra kia.

Đồng Mã Kỳ quay ngoắt lại. Nhãn lực của y chạm phải nụ cười hóm hỉnh, đôi mày vòng nguyệt bất giác cau lại, cùng với sự chuyển sắc của hai gò má hây hây

đó. Đúng là bộ mặt của nữ nhân cải nam trang.

Lão già nheo một mắt:

- Ý.... Người chặt tay người không góm tay, thế mà cũng biết e thẹn như nữ nhân.

Lão vuốt chòm râu một cách giễu cợt:

- Lão phu đoán người chắc chắn là nữ nhân cải dạng nam trang. Nếu không là nữ nhân thì người là hạng người.... Hạng người....

Lão bỏ lửng câu nói ở đó, ra vẻ suy tưởng trầm mặc.

Đồng Mã Kỳ gất gỏng:

- Lão nói bỗn thiếu gia là hạng người gì ? Nói mau ! Bỗn thiếu gia là hạng người gì....

- Khó nói quá.

- Tại sao khó nói ?

Lão vuốt chòm râu bạc, thở dài một tiếng:

- Lão phu chỉ có thể khám người mới biết được thôi.

- Khám bỗn thiếu gia ?

Lão thản nhiên gật đầu:

- Vẻ ngoài thì nam nhân, nhưng chẳng có nam nhân nào lại dụng phần thơm cả.

Đích thị nếu người không phải là nữ nhân thì cũng là hạng người biến thái ái nam ái nữ.

Lão vừa nói dứt lời, Đồng Mã Kỳ quát lớn:

- Bỗn thiếu gia sẽ cắt lưỡi lão.

Cùng với câu nói đó, thanh nhuyễn kiếm trong tay Đồng Mã Kỳ đã lia ra ba chiêu nhanh thân tốc. Kẻ sử dụng nhuyễn kiếm tất biết được sự ảo diệu của binh khí mình sử dụng, nhuyễn kiếm là một trong những thứ binh khí đặc dị dành cho nữ nhân, kẻ sử dụng nó phải là một kiếm thủ tuyệt luân, đồng thời còn phải có nội công thâm hậu, lúc thì biến chuyển nội lực vào chiêu kiếm để khiến nó trở nên cứng rắn, khi thì sử dụng sự mềm dẻo vốn có của nhuyễn kiếm để phát những chiêu bất ngờ ngoài sự tiên liệu của đối phương.

Chỉ trong chớp mắt, Đồng Mã Kỳ công ra ba chiêu, chia thành ba đường thượng trung và hạ công vào lão.

Khi Đồng Mã Kỳ thu nhuyễn kiếm, lão già đứng trợn mắt nhìn họ Đồng. Hai tay lão ôm bụng, ngỡ như đan điền sắp vỡ tung, hoặc lục phủ ngũ tạng sắp đổ ra ngoài.

Lão thều thào nói:

- Đồng công tử ác quá.... ác quá ! Đồng Mã Kỳ biến sắc, lắc đầu nói:

- Ba chiêu kiếm vừa rồi Đồng mỗ không có ý sát tử lão. Lão đừng trách ta! Lão lắc đầu, ghen giọng nói từng tiếng:

- Đồng công tử không có ý giết lão phu.... nhưng kiếm chiêu quá tàn độc nên lão mới chết bởi duyên kiếm của công tử.... Lão chết đã đành rồi.... Nhưng cái chết của lão mà đến tai.... Mà đến tai Tiểu Quân.... lão.... lão sợ.... Tiểu Quân không tha....

không tha....

Lão ngoẻo đầu qua một bên từ từ khụy xuống.

Đồng Mã Kỳ thất sắc, phi thân đến toan đỡ lấy lão. Bất ngờ y thốt lên một tiếng:

- Ý....

Đồng Mã Kỳ không ngạc nhiên sao được khi đại huyết kiên tĩnh bị ai đó điểm rồi.

Tay cầm kiếm của Đồng Mã Kỳ buông thanh duyên kiếm ngã xấp xuống đè lên mình lão trượng. Khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Đồng Mã Kỳ càng thẹn đến độ phủ một màu đỏ sậm khi nhận ra đôi mắt của lão trượng mở to chớp chớp nhìn y một cách hóm hỉnh.

Lão buông một câu lạnh nhạt khiến họ Đồng càng lúng túng hơn:

- Nam nữ, thọ thọ bất thân, thế mà giai nhân lại đè lão nhân.

- Lão.... lão giả vờ....

Lão phớt lờ câu nói của Đồng Mã Kỳ, thản nhiên đưa tay gỡ chiếc nón thư sinh. Mái tóc dài, đen mượt, óng ả xỏa ra phủ xuống mặt lão.

- Đích thị là nữ nhân. Lão phu đoán không lầm. Ui cha oi.... Đẹp.... Đẹp lắm.... Lão phu điểm phúc.... Điểm phúc.. Nàng nghiêng răng ken két, rồi rít giọng nói:

- Lão dâm tặc mau giải huyết cho bốn cô nương.

Lão nhướng mày:

- Sao lão phu lại giải huyết chứ.... Lão năm nay đã ngoài trăm tuổi, gân đất xa trời, mới được một trang giai nhân ôm ấp, điểm phúc đó ví như thiên tử đang cùng ân ái với ái phi, cố sao lại bỏ qua chứ.

Lão cười hì hì, nói tiếp:

- Tiểu Quân mà thấy cảnh này chắc chắn y sẽ trở mặt ra mà bái lão phu là sư phụ, đừng truyền cho cái nghề chinh phục nhi nữ.

- Lão giải huyết cho bốn cô nương ngay!

Lão tròn mắt:

- Lão có điểm huyết nàng đâu. Tại nàng thích ta nên cứ đè lão thôi. Bộ nàng tưởng đè lão như vậy lão thích lắm à.

Lão thở hắt ra một tiếng:

- Nàng thông cảm.... Lão phu già rồi đâu còn sức đẩy nàng đứng lên.

Thà không nghe lão nói còn hơn, đằng này lại nghe lão bõn cợt, Đồng Mã Kỳ càng thẹn đến tím mặt.

Nàng rít một luồng dưỡng khí, bật đứng dậy. Động tác vừa rồi của nàng chỉ vì quá bức tức chứ không nghĩ đến huyết đạo đã được giải từ lúc nào.

Nàng vừa bật đứng lên thì lão trượng cũng nhóm dậy theo nàng. Thuận tay lão vội thộp lấy thanh nhuyễn kiếm, dấu ra sau lưng.

Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn lão.

Mặc cho Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn, lão trượng còn ôm quyền xá nàng một cái:

- Đa tạ cô nương đã cho lão điếm phúc! Lão dứt lời, lấn luôn vào trong phòng đóng sầm cửa lại.

Đồng Mã Kỳ phi thân tới, đập vào cánh cửa:

- Lão tặc.... Mở cửa ra ngay.... Mở cửa ra ngay lập tức.... Mở cửa ra.... Bằng không đừng trách bốn cô nương.

Mặc cho nàng quát tháo, cánh cửa vẫn đóng im ỉm như khiêu khích, khiến cho nàng càng tức giận hơn.

Nàng thét lên đầy nghiến:

- Lão tặc.... lão tưởng cánh cửa này có thể giữ không cho bốn cô nương đòi nợ à ?

Đồng Tiểu Linh không rửa cái nhục này thì không thèm sống làm gì nữa.

Tiểu Linh vừa nói vừa vận chuyển nguyên âm vào đôi ngọc thủ, tống thẳng vào cánh cửa phòng một đạo kinh âm với mười thành chân âm.

Bình....

Cánh cửa bật tung ra, nàng nhảy thót vào trong gian thư phòng:

- Lão tặc....

Đồng Tiểu Linh sững sờ, bởi trong gian phòng chẳng có ai. Đôi mày vòng nguyệt của Tiểu Linh cau hằn lại.

Nàng nghĩ thầm:

"Lão già đó mới ở đây, sao không thấy lão đâu hết vậy." Đôi thu nhãn của nàng rọi thẳng vào chiếc bàn kê ngay cửa sổ. Trên bàn có một chiếc bát ngọc và thanh nhuyễn kiếm của nàng.

- Hừ.... ! Lão tặc, lão trốn ở đâu ? Mau ra đây chịu tội với bốn cô nương đi ! Tiểu Linh bước lại bên chiếc bàn. Nàng nhìn vào chiếc chén ngọc.

- Ý....

Trong chiếc chén ngọc là hai hột xúc xắc. Hai hột xúc xắc đó trông chẳng khác gì những hột xúc xắc bình thường nhưng với Tiểu Linh thì khác, bởi nó là vật bất ly thân của Đồng Mã Kỳ.

Ngoài hai hột xúc xắc đó ra, thanh nhuyễn kiếm sắc bén của nàng đã bị mẻ ba chỗ ngay đầu mũi kiếm trông thật là dị hoặc.

Tiểu Linh còn đang sững sốt, thì nghe tiếng ngáp dài phía sau bức rèm nhưng.

- A.... A....

Tiểu Linh rít lên bằng chất giọng cay độc:

- Lão tặc chạy đâu thoát khỏi tay Tiểu Linh chứ Tiểu Linh vừa quát vừa vươn trảo công thộp vào tấm rèm nhung, hữu thủ chuẩn bị phát tác một đạo kinh âm nhu, quyết lấy mạng đối phương.

Rèm nhung bị nàng kéo giật xuống.

Tiểu Linh đứng thộn mặt. Gò má ửng sắc đỏ thẹn thùng, nàng muốn nhắm mắt lại nhưng không được, thậm chí còn mở to hơn nhìn tráng niên khôi ngô tuấn tú đang nằm ưỡn trên tràng kỷ. Trên người gã chỉ có mỗi chiếc quần.

Tráng niên nheo mày nhìn Tiểu Linh:

- Nam nữ thọ thọ bất thân, thế mà cô nương cứ nhìn Tiểu Quân như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Y nhếch mép:

- Nhìn hoài vậy.... bộ chưa bao giờ thấy nam nhân à.

Gã vừa nói vừa vươn vai, rồi thản nhiên thả chân xuống đất.

- Ái dà.... Đang đến hồi gay cán thì bị người ta phá đám.

Tiểu Linh quay mặt chỗ khác:

- Người là ai ?

Gã với tay lấy chiếc áo khoác vào người, vừa mặc áo, Tiểu Quân vừa nói:

- Cái câu hỏi đó đáng lẽ nàng phải cho ta mới đúng. Con gái gì mà kỳ cục, tự tiện vào phòng nam nhân trong lúc người ta chẳng mời. Nếu lỡ như Tiểu gia không vận trang y thì sao chứ.

Y cười khì một tiếng:

- Ê.... Hồi nãy cô nương có thấy gì không ?

- Bỏn cô nương hỏi người là ai ?

- Ta à.... Tiểu gia là Tiểu Quân. Nghe lại đây.. Tiểu gia là Tiểu Quân.

Gã bước vòng qua đối mặt với Tiểu Linh:

- Nay cô nương.... Nói chuyện với tại hạ cũng phải quay mặt lại chứ....

Y nghiêng đầu nhìn nàng:

- Mặt hoa, da phấn, mày ngài, mắt phượng, đẹp lắm, đẹp lắm.... Tiểu gia hôm nay gặp kỳ duyên nên mới có mỹ nhân viếng thăm.

Tiểu Linh nhướng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Bỏn cô nương không phải vào đây để phá bình người. Bỏn cô nương vào đây để tìm lão tặc tử....

Tiểu Quân cau mày:

- Lão tặc tử.... Lão tặc tử nào ?.. Trong phòng này chỉ mỗi mình thiếu gia mà thôi.

- Mỗi mình người ?

- Không tin thì cô nương cứ xét. Ê.... mà cô nương tìm lão tặc tử nào. Bộ lão đó là trượng phu của cô nương, đến Bách Đãng lâu gheo nguyệt trêu hoa nên....

- Im ngay.... không đúng như vậy

- Không đúng thì thôi, cứ sao giận dữ như vậy Tiểu Quân vờn vai bước đến ngồi bên chiếc bàn. Gã thở ra rồi cất giọng uể oải :

- Đang lúc gay cấn mà phá đám người ta.... giờ còn hần học nữa. Giai nhân mỹ nữ gì mà kỳ cục quá.

Tiểu Linh quay ngoắc lại:

- Người vừa nói gì ?

- Thì tại hạ nói cô nương đó. Người ta đang nằm mơ đến hồi quyết liệt thì bị cô phá bĩnh.

- Ta.... ta phá bĩnh người?

Tiểu Quân trợn mắt gật đầu:

- Đúng đó.... Tại hạ đang mơ một giấc mơ đẹp. Một lão tiên ông từ trên thượng giới ghé bước trần gian, bất ngờ gặp một nàng tiên. Ai da.... nàng tiên kia trong lúc tức giận gì không biết, thúi cho lão tiên một chưởng, nhưng lại yêu lão tiên. Thế có chết không chứ.

- Người nói nhảm gì vậy ?

- Ồ.... không nghe thì thôi, sao lại nói tiểu gia nói nhảm.

Tiểu Linh chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Lão tặc lẫn vào gian phòng này, đích thị người có quan hệ với lão.

Tiểu Quân khoát tay:

- Ê.... Đừng nói bậy bạ nghe. Cô nương vào phòng của tiểu gia còn nói này nói nọ nữa.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chằm chằm nói:

- Người không có quan hệ với lão tặc, sao lão vừa lẫn vào phòng người thì đã mất dạng rồi. Trên bàn còn thanh nhuyễn kiếm của bốn cô nương.

Tiểu Quân nhìn thanh nhuyễn kiếm:

- Ồ mà ngộ thiệt.... Chẳng lẽ giấc mơ của mình thành sự thật sao. Trong mơ Tiểu Quân thấy....

- Người thấy gì....

- Vị tiên nữ thọc một kiếm vào đan điền lão tiên, chính vì vết thương nàng tạo ra mà nảy sinh tình cảm với lão trượng. Nghĩ cũng tức cười, lão tiên thì già lợm khòm, thế mà lại có một tiên nữ yêu gã.... lão hoảng quá bỏ chạy, nhưng tiên nữ lỡ yêu rồi, đâu thể bỏ người tình, liền ba chân bốn cẳng rượt theo miệng la ới ới.... Giống.... Giống Gã ngược mắt nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh then chín mặt:

- Người nói giống gì ?

- Thì giống cô nương đó.... lúc tại hạ đang nằm mơ đến hồi gay cấn thì nghe tiếng cô nương la ơi ơi, giống như nàng tiên nữ trong giấc mơ của tại hạ.

Gã cười hề hề:

- Mà giống thật đấy chứ.

- Im ngay.... Lão tặc kia đâu, người mau kêu lão ra đây Tiểu Quân chỉ vào đầu mình:

- Lão ở trong đầu tại hạ nè.... Lão tiên đó đó

- Bỏ cô nương không xàm ngôn với người đâu.

Tiểu Quân đứng lên:

- Ai da.. Bộ lão già đó đã làm gì cô nương rồi à ?

- Người.... người muốn chết à ?

Tiểu Quân khoát tay, rồi khoanh lại trước ngực. Phong thái của gã như người bàng quan chẳng cần biết Tiểu Linh đang tức giận đến tím mặt.

Gã lảm nhảm nói:

- Nghĩ cũng lạ thật.... Mơ mà thành thật không sao hiểu được ! Tiểu Quân quay lại:

- Cô nương nói thanh nhuyễn kiếm này của cô nương à ?

- Đúng như vậy.

Tiểu Quân cau mày:

- Trong giang hồ sử dụng nhu thuật kiếm pháp chỉ có một người duy nhất, đó là Thiên hạ đệ nhất cờ bạc Đồng Mã Kỳ. Vậy cô nương có quan hệ gì với Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Linh bước đến bên Tiểu Quân. Nàng nhìn gã chằm chằm:

- Người biết Đồng huynh ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Biết.... Mà con rất thân nữa....

Gã chiêm ngưỡng dung nhan của nàng:

- Cô nương có quan hệ với Đồng huynh ?

- Tiểu Linh từ Quỷ Sơn vào Trung Nguyên này cũng vì Đồng huynh mà thôi.

- Cô nương nói cho tại hạ biết được không ?

Tiểu Linh chỉ hai hột xúc xắc :

- Sao các hạ có hai hột xúc xắc này ?

- Của Đồng Mã Kỳ tặng cho tại hạ đó.

- Tiểu Linh và các hạ đổ một ván chứ ?

Tiểu Quân nhướng mày:

- Hay lắm.... Tại hạ đang rất cao hứng đấy.... Đổ như thế nào ?

- Tiểu Linh đổ hai con lục, còn các hạ thì đổ hai mặt nhất.

- Thế thì dễ quá ! Tiểu Quân vừa nói vừa hốt hai hột xúc xắc thả luôn xuống chén. Y vừa thả vừa nói:

- Long thiên phụng vũ ! Hai hột xúc xắc như đan chéo qua lại với nhau, rồi chạm thẳng vào nhau, quay tít như hai đóa đồng vị, một lúc sau thì dừng lại hiện rõ hai mặt nhất.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh:

- Tại hạ đã đổ xuống rồi đấy.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Đồng huynh đã truyền thụ nghệ thuật đổ bác cho các hạ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng như vậy.

Tiểu Linh hốt hai hột xúc xắc thả xuống chén, miệng nói:

- Di hoa tiếp ngọc ! Hai hột xúc xắc quấn lấy nhau như đôi cánh hoa xoáy tròn trong một con ốc nhỏ, rồi chúng hiện lên hai mặt lục.

Tiểu Quân nhìn nàng:

- Cô nương cũng có bản lĩnh đấy. Cô nương quan hệ thế nào với Đồng Mã Kỳ?

- Sư muội của Đồng huynh.

- Sư muội. Thế thì tại hạ và cô nương là người nhà của nhau rồi.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân:

- Các hạ biết Đồng Mã Kỳ đang ở đâu không ?

- Hành tung Đồng huynh khó mà biết được, nhưng cô nương tìm Đồng huynh có chuyện gì không ?

Tiểu Linh gật đầu:

- Có.... Nhưng chuyện này Tiểu Linh không thể nói ra được.

Tiểu Quân nheo mắt:

- Cô nương không nói cũng được.... Đồng Mã Kỳ là thiên hạ đệ nhất đổ bác, tìm y nhất định phải đến những nơi cờ bạc nổi tiếng Trung Nguyên. Trong Trung Nguyên có bốn chỗ nổi tiếng về đổ bác, trong bốn chỗ đó có Tứ Hải quán là lẫy lừng nhất.

Tiểu Linh gật đầu:

- Đúng như vậy. Đáng ra Tiểu Linh có thể dụng hai hột xúc xắc để ép Đỗ Hạo Thiên phải nói ra những gì gã biết về Đồng Mã Kỳ.... Nhưng....

- Cô nương bị người phá bĩnh ?

- Đúng.. Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân:

- Lão....

Tiểu Quân mỉm cười nói:

- Tiểu Linh cô nương bức ép Đỗ Hạo Thiên nói ra hành tung của Đồng Mã Kỳ....

Chưa chắc gã đã chịu nói, mà có thể còn liên lụy đến Mã Kỳ nữa là đằng khác.

Gã vuốt mũi:

- Người xưa có câu "Rút dây động rừng". Cô nương đi tìm Đồng Mã Kỳ sợ chỉ nhận được cái xác của Đồng huynh mà thôi.

Tiểu Linh chớp mắt:

- Nghe các hạ nói, Tiểu Linh có thể phỏng đoán các hạ cũng đang đi tìm Đồng huynh của Tiểu Linh.

- Đúng như vậy.

- Các hạ tìm Đồng huynh để làm gì ?

- Đấu với Đồng Mã Kỳ một ván đờ bác.

- Chỉ có thể thôi sao ?

Tiểu Quân nhìn nàng gật đầu:

- Chỉ có thể thôi.

- Nếu như Đồng Mã Kỳ không còn trên cõi đời này nữa thì sao ?

- Tiểu Quân không còn đối thủ.

- Đỗ Hạo Thiên cũng không phải là đối thủ của các hạ ?

- Tại hạ không nói như vậy, nhưng Đỗ Hạo Thiên không thể so sánh với Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Linh:

- Nhưng Đỗ Hạo Thiên có thể lấy mạng bất cứ người nào giả danh Đồng Mã Kỳ.

Y vừa nói đến đây thì lão điểm chủ Bách Đăng lâu hối hả bước vào.

- Đồng công tử có đây không ?

Lão sững sờ nhìn Tiểu Quân và Tiểu Linh không chớp mắt rồi cất tiếng hỏi :

- Hai vị là ai ?

Tiểu Quân cười khẩy, đứng lên nhìn lão nói:

- Lão không nhận ra tại hạ à ?

Y bước ra sau rèm, chưa đầy một tuần trà quay trở ra, đã biến thành lão trượng già lợm khòm.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. Nàng lảm nhảm:

- Thì ra lão... chính là...

Tiểu Quân trong bộ lột lão trượng nhìn lão điểm chủ.

- Có phải đến tìm Đồng công tử phải không ?

Lão điểm chủ dụi mắt:

- Lão có.... có nằm mơ không ?

- Để lão phu gõ một trượng vào đầu lão thì lão sẽ hết nằm mơ thôi.

Lão điếm chủ khoát tay:

- Không.... không.... Đùng, đùng....

Lão nhìn Tiểu Linh:

- Vị cô nương này....

- Lão hỏi làm gì ? Có chuyện gì hãy nói với ta.

Lão điếm nhị nhìn Tiểu Quân:

- Dưới nhà có người muốn gặp Đồng công tử.

Tiểu Quân vượt chòm râu giả. Trông cách vượt râu của y, ra vẻ một bậc trưởng thượng, đạo cốt. Y hỏi lão điếm chủ:

- Người đó như thế nào ?

Lão điếm chủ lắc đầu:

- Lão phu không biết. Người đó vận trường y màu đỏ, mang theo thanh kiếm cũng màu đỏ luôn.

- Y chính là....

Tiểu Quân quay lại Tiểu Linh:

- Cô nương bây giờ có người thi thố rồi nhé. Được Tử Kiếm đến thăm, cô nương đúng là có phúc đấy.

Y quay lại lão điếm chủ Bách Đăng lâu:

- Lão trượng xuống dưới nói, Đồng công tử sẽ xuống ngay.